

ת"פ 6910/08/20 - מדינת ישראל נגד יעקב מלכה

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 6910-08-20 מדינת ישראל נ' מלכה(עציר)

בפני כב' השופט יוסי טורס , סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשם

יעקב מלכה

גזר דין

ההליכים וממצאי הכרעת הדין

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות שעניינן גרימת חבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ותקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין. הנאשם כפר במיוחס לו ומשכך נשמעו ראיות הצדדים.

2. בהכרעת הדין מיום 19.7.21 הרשעתי את הנאשם בכל העבירות שיוחסו לו. נסיבות האירוע פורטו בהרחבה בהכרעת הדין ואפרט להלן ובקצרה, לצורך שלמות התמונה, את הממצאים שנקבעו בהכרעת הדין.

3. במועדים הרלוונטיים לענייננו עבד הנאשם בחנות פירות וירקות במרכז המסחרי ניצן בקריית ים. ביום 21.7.20 בשעות הבוקר התפתח ויכוח בין הנאשם ובין נ.ג. (להלן - נ.ג. או הקורבן) וזאת על רקע חשדו של הנאשם כי נ.ג. נטל פירות ללא תשלום. במהלך הוויכוח תקף הנאשם את נ.ג. בכך שסטר לו ובעט בו. בהמשך לכך, עזב נ.ג. את המקום (אירוע זה כונה בהכרעת הדין "אירוע הבוקר" וכך יכונה אף בגזר הדין).

4. בהמשך היום, סמוך לשעה 17.00, ישב נ.ג. עם אחרים בקרבת החנות. בשלב מסוים החל אחד האחרים לצעוק לעבר החנות צעקות שתוכנן אינו ידוע. בעקבות כך יצא הנאשם מהחנות וצעד לעברו. במקביל, נטל נ.ג. מקל הליכה מאדם שהיה במקום והתקדם אף הוא לעבר האחר. במעמד זה - ובעוד נ.ג. עומד ומחזיק, כאמור, במקל - נגח הנאשם בראשו, הפילו ארצה ודרך בחוזקה על פלג גופו העליון. כתוצאה מכך איבד נ.ג. את הכרתו ובהמשך הובהל לבית החולים שם נמצא כשהוא סובל משבר קווי בגולגולת וכן מדימום דו צדדי אקסטרה אקסיאלי נרחב, דימום על גבי הפלקס וכן דימום תת עכבישי דו צדדי. לאור כך הוא הורדם והונשם (אירוע זה כונה בהכרעת הדין "אירוע אחר הצהריים" וכך יכונה גם בגזר הדין).

5. כאן המקום להדגיש שבכתב האישום צוין שהנאשם דרך על ראשו של נ.ג. ואולם בהכרעת הדין קבעתי שבהתאם לראיות שהובאו בפני לא ניתן לקבוע ברמה הנדרשת בפלילי שהדריכה הייתה על הראש דווקא, וקבעתי לכן שהדריכה הייתה על פלג גופו העליון של נ.ג. עוד אציין כי בשל מצבו הקשה של נ.ג. הוא לא הובא לעדות כלל, שכן גורמי החקירה התרשמו שהוא אינו זוכר את האירוע כלל והתקשורת עמו קשה מאוד.

תסקיר קורבן

6. לאור פגיעתו המשמעותית של נ.ג. נעתרתי לבקשת המאשימה והוריתי על עריכת תסקיר נפגע עבירה. מטעמים של שמירה על פרטיותו של נ.ג. לא אפרט את האמור בתסקיר יתר על המידה, אך יצוין כי עורכת התסקיר התרשמה כי מעשה העבירה קטע את רצף חייו של נ.ג., הותיר אותו חבול ופצוע, פיזית ונפשית, וזקוק לסיוע בפעולות שגרה פשוטות ובסיסיות. צוין כי נ.ג. סובל מאז האירוע מפגיעה קוגניטיבית קשה הבאה לידי ביטוי, בין היתר, בנוקשות חשיבתיות, פגיעה בקשב, נטייה לקונקרטיות, וכן בליקויים בזיכרון ובהתמצאות בזמן. צוין עוד כי לאחר שחרורו מאשפוז בבית החולים רמב"ם שהה נ.ג. בשיקום בבית לוינשטיין וכיום הוא שוהה בבית אמו. כן צוין שנקבעה לו נכות זמנית מטעם המוסד לביטוח לאומי בשיעור של 100% וכי שניים מאחיו מונו על ידי בית המשפט לאפטרופסים על ענייני הרכושים, האישיים והרפואיים. עורכת התסקיר התרשמה "מתמונת נזק חמורה ביותר" במסגרתה הפך נ.ג. תלוי באופן כמעט מוחלט בבני משפחתו, הוא מסתגר רוב הזמן בביתו וחווה קשיים אישיים, כלכליים ומשפחתיים. לאור כך המליצה עורכת התסקיר שבנוסף ליתר רכיבי הענישה, יוטל גם פיצוי משמעותי לטובתו.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

7. המאשימה טענה כי במעשיו פגע הנאשם בערכים המוגנים בדבר שלומו, כבודו ובטחונו של נ.ג. צוין כי מדובר בשני מעשי אלימות, שהתרחשו בשעות שונות, וכי היה בידי הנאשם להימנע ממעשיו. הודגש כי נקבע בהכרעת הדין, וזאת בהתאם לסרטון שתיעד את אירוע אחר הצהריים, כי נ.ג. עצר ועמד במקומו ואילו הנאשם הוא שהלך לעברו ופגע בו בעוצמה רבה, לרבות בעודו שוכב על הקרקע. בעניין זה נטען כי טענות הנאשם להגנה עצמית נדחו בהכרעת הדין. ביחס לנזק שנגרם הפנתה המאשימה לתסקיר נפגע עבירה והדגישה שמדובר בפגיעה קשה בכל תחומי חייו של נ.ג., אשר הפך מאדם בריא למי שנזקק לסיוע בכל תחומי חייו. לאור כך ועל רקע פסיקה שהוגשה, ביקשה המאשימה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 24 חודשי מאסר ועד 48 חודשי מאסר. ביחס לעונש בגדרי המתחם ציינה המאשימה כי לנאשם עבר פלילי לרבות בעבירות אלימות וביקשה להטיל עליו עונש מאסר בגדרו העליון של המתחם, בצירוף מאסר מותנה ופיצוי משמעותי לטובת נ.ג.

8. ב"כ הנאשם טען שיש לקבוע מתחם ענישה אחד לכל רצף האירועים וזאת לאור סמיכות הזמנים, המקום והקשר הרעיוני. ביחס לתסקיר נפגע עבירה טען הסנגור שיש לראות פגם בכך שעורכת התסקיר הסתמכה על מסמכים רפואיים שלא הוצגו לבית המשפט, אלא התקבלו לידה ממשפחתו של נ.ג. בעניין זה ציין הסנגור כי המאשימה לא הגישה לבית המשפט מסמכים רפואיים עדכניים ולמעשה הוגשו מסמכים רפואיים הנכונים לחודש 11/20 בלבד, כך שלא ניתן לדעת מה מצבו של נ.ג. היום. לאור כך ביקש הסנגור שלא ליתן משקל למסקנות עורכת התסקיר בדבר מצבו הרפואי של נ.ג.

ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה טען הסנגור שלא מדובר באירוע מתוכנן מראש וכי לא נעשה שימוש בכלי נשק כלשהו. כן טען הסנגור שיש ליתן משקל להתנהגותו של נ.ג. במהלך האירוע, לרבות העובדה שהחזיק במקל, אשר גרמה לשיטתו להסלמתו. ביחס לנסיבות האישיות נטען כי מדובר בנאשם כבן 50, איש משפחה, שנסיבות חייו קשות והוא שוהה במעצר תקופה לא מבוטלת. ביחס לעברו הפלילי של הנאשם נטען כי הוא התיישן וכי הנאשם שינה אורחותיו ומזה שנים רבות לא עבר כל עבירה. הסנגור טען שהנאשם מצר על האירוע ומביע חרטה. ביחס לעובדה שהנאשם כפר באשמה נטען כי הוא היה מוכן לקבל אחריות על מעשיו וביקש תיקון בכתב האישום, אך המאשימה התנגדה לכך ובסופו של דבר בית המשפט קיבל בהכרעת הדין את טענתו בנושא זה. לאור כל זאת ביקש הסנגור להסתפק בתקופת מעצרו של הנאשם עד כה ולהטיל פיצוי מתון.

9. הנאשם טען בדבריו כי האירוע אינו מאפיין את חייו וכי "אילולא הקטע שהוא יזם את התקיפה, לא הייתה תקיפה מצדי, אם לא הייתה תקיפה מצידו. אני יכול להגיד זאת בלב שלם". הנאשם תיאר את קשייו במעצר, טען שהוא "מביע חרטה מעומק ליבי ולוקח אחריות על מעשי" וביקש להקל בעונשו.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

10. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם את העבירה בנסיבותיה. לאחר קביעת המתחם יש להחליט אם ראוי לסטות ממנו, לקולה או לחומרה, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם שנקבע. בעת קביעת מתחם העונש ההולם מתחשב בית המשפט בעקרון המנחה בענישה - הלימה, בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, על פי סעיף 40ט' לחוק העונשין.

11. טרם תחילת הדיון אציין כי שני הצדדים טענו לקביעת מתחם ענישה אחד, וזאת למרות שהנאשם הורשע בשתי עבירות בגין מעשים שהתרחשו בפרקי זמן שונים. ואכן, אף לדידי מדובר במסכת עבריינית אחת בעלת קשר הדוק וברור בין העבירות ועל כן נכון לקבוע מתחם עונש הולם אחד (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). עם זאת, לצורך קביעת גבולות המתחם אביא כמובן בחשבון את העובדה שמדובר בשתי עבירות.

12. מעשיו של הנאשם פגעו **בערכים המוגנים** בדבר שלום גופו, בטחונו ושלווה נפשו של המתלונן. במקרה זה מדובר בפגיעה חמורה בערכים המוגנים, לאור עוצמת האלימות שהופעלה והתוצאה הקשה שנגרמה.

13. **נסיבות הקשורות לביצוע העבירות:** באירוע הבוקר לא נגרמה חבלה כלשהי והמאשימה מסכימה (ראו כתב האישום) כי הוא התרחש על רקע חשדו של הנאשם כי נ.ג. נטל פירות ללא תשלום. אדגיש שאינני מצוין את הדברים האחרונים על מנת לקבוע שהם מהווים נסיבה מקלה (ראו רע"פ 3555/16 אילן יחיה סברי ואח' נ' מדינת ישראל (4.5.2016)), אלא לצורך ציון הסיבות (העובדתיות) שהביאו את הנאשם לביצוע העבירה (סעיף 40ט' (5) לחוק העונשין).

ביחס לאירוע אחר הצוהריים, דומה שאין מדובר באירוע מתוכנן מראש, ואולם הנאשם הפגין בו אלימות קשה וחריגה, וזאת שלא כתגובה למעשיו של נ.ג, אלא כפרי החלטתו החופשית. אני מוכן להניח לטובתו שהוא יצא מהחנות בשל צעקותיו של האחר ולא על מנת להכות את נ.ג, ואולם, בשלב זה הוא ניגש באופן הפגנתי ונחוש לנ.ג אשר עמד במרחק של מספר מטרים ממנו ונגח בו בעוצמה, וזאת מבלי שניתן היה להבחין בהתגרות כלשהי מצדו של נ.ג. כתוצאה מכך נפל נ.ג ארצה ואילו הנאשם, תחת לסייע לו לקום, המשיך באלימות הקשה ודרך על פלג גופו העליון של נ.ג. בהכרעת הדין ציינתי כי מצפיה חוזרת ונשנית בסרטון המתעד את האירוע "הדריכה נראית אכזרית במיוחד, אלימה וכוחנית. ניתן אף לראות את נ.ג מניף את ידו כמבקש רחמים, אך אז דורך עליו הנאשם בחוזקה" (סעיף 89 להכרעת הדין).

ביחס להתנהגותו של נ.ג באירוע, ציינתי לעיל שלא ניתן היה לראות בסרטון כל התגרות מצדו, הגם שהוא החזיק מקל בידו. בהכרעת הדין קבעתי בהקשר זה את הדברים הבאים: "הליכת הנאשם לעבר נ.ג בשלב זה היא נחושה והחלטית ואין לראות כל פעולה תוקפנית מצדו של נ.ג. אכן, נ.ג החזיק מקל ('מקל סבא') בידו בזמן זה, אך לא עשה בו שימוש וכאמור לא התקרב לנאשם, אלא הנאשם הוא שהתקרב בנחישות לעברו. עוד אציין כי מצפייה איטית חוזרת ונשנית ניתן לראות בוודאות כי הרגע הראשון בו מניף נ.ג את המקל שבידו הוא בעת הנגיחה (או חלקיק שניה קודם לכן), ואף זאת בצורה הנראית כתנועה אינסטינקטיבית ומתגוננת ולא התקפית" (סעיף 90 להכרעת הדין).

ביחס לנזק שנגרם באירוע זה הרי שהוא חמור ביותר. לאחר האירוע נותר נ.ג שכוב על הקרקע והוא נמצא על ידי פרמדיק שהגיע לזירה מחוסר הכרה (סעיף 119 להכרעת הדין). מהמסמכים הרפואיים שהוגשו ומעדויות הרופאים שהעידו בבית המשפט עלה כי נגרמה לו חבלת ראש קשה שכללה שבר קווי בגולגולת ודימום מוחי תת עכבישי דו צדדי מפושט. במהלך האשפוז התפתח דימום מוחי ולכן נ.ג הורדם והונשם ועבר ניתוח להכנסת ICP. לאחר שחרורו מבית החולים עבר נ.ג לשיקום בבית לוינסטיין ומצבו כיום קשה וזאת כמתואר בתסקיר נפגע עבירה. עורכת התסקיר התרשמה מפגיעה קוגניטיבית קשה הבאה לידי ביטוי, בין היתר, בנוקשות חשיבתיות, פגיעה בקשב, נטייה לקונקריות, וכן ליקויים בזיכרון ובהתמצאות בזמן. כן צוין שלאור כך נ.ג מסתגר בביתו, ממעט לצאת ואף מונה לו אפוטרופוס לגוף ולרכוש.

אכן, יש צדק בטענת הסנגור בדבר האופן בו ביקשה המאשימה להוכיח את מצבו של נ.ג כיום והיה מקום להגיש מסמכים רפואיים עדכניים. המאשימה לא הסבירה מדוע נמנעה מהגשת מסמכים רפואיים עדכניים ואף בהכרעת הדין ציינתי כי "נכון הייתה עושה המאשימה אם הייתה מגישה לבית המשפט מסמכים עדכניים בדבר מצבו של נ.ג" (סעיף 132 להכרעת הדין) ויש להצר על כך (ראו בהשוואה: בג"צ 681/12 שחר מרים גרינשפן נ' היועץ המשפטי לממשלה (19.9.2012)). עם זאת, דומה שחרף חסר זה התקבלה תמונה ברורה דיה בדבר מצבו הרפואי של נ.ג וזאת באמצעות המסמכים הרפואיים מתקופת האשפוז, עדויות הרופאים בשלב בירור האשמה וכן האמור בתסקיר נפגע עבירה. אכן, עורכת התסקיר אינה רופאה, אך היא ציינה את התרשמותה ממצבו של נ.ג וזאת לאחר שאף עיינה במסמכים רפואיים. אדגיש כי חרף טרוניית הסנגור בדבר אופן עריכת התסקיר לא התבקשתי לאשר משלוח שאלות הבהרה (סעיף 191א(ב) לחסד"פ) ויש בכך להקהות את עוקצן של טענות אלו. עוד אציין בעניין זה שהתרשמותה של עורכת התסקיר בדבר מצבו של נ.ג תואמת את עדותו של ד"ר מאזרייב בפני, אשר ציין שמדובר היה ב"חבלת ראש קשה...לא קטלנית אבל זו חבלת ראש קשה במושגים שלנו... שגורמת לנזק... נפשוט ממנו לא חוזרים להיות נורמליים בוא נגיד ככה" (בעמ' 44, בש' 13-21; ההדגשה שלי - י.ט.). כן אפנה לעובדה (שלא הייתה במחלוקת) לפיה מונה לנ.ג.

אפוטרופוס ולתנאים הנדרשים לשם כך (סעיף 33(א)(4)+33א לחוק הכשרות המשפטית והאפוטרופוסות, תשכ"ב-1962), שיש בהם ללמד על חומרת מצבו של נ.ג. סיכומו של דבר, מעשיו של הנאשם גרמו לנ.ג. פגיעה קשה, אשר הצריכה אשפוז קשה ותקופת שיקום ארוכה לאחריו וכי עד היום לא שב נ.ג. לאיתנו ופגיעתו ניכרת היטב בכל תחומי חייו.

14. **מדיניות הענישה:** בית המשפט העליון קבע בשורה ארוכה של מקרים כי על בתי המשפט לתרום תרומתם בביעור נגע האלימות הפושה בחברתנו. ראו:

"על בתי המשפט ליתן ביטוי לחומרה שיש לראות בהתנהלות אלימה ובריונית של חברות עבריינים הפוגעות בתחושת הביטחון הבסיסית בחברה, ונוטלות את הדין לידיהן. על כן, יש לקבוע ענישה חמורה ומרתיעה בגין מעשים כגון אלו, בתקווה כי יהיה בכך כדי למנוע את הישנותם של אירועים דומים." (ע"פ 5432/20 **מהדי גיהאד קבהא ו-3 אח' נ' מדינת ישראל** (20.12.2020))

וכן,

"יש להימנע מגישה סלחנית כלפי עבירות אלימות, ההולכות וגוברות במרחב הציבורי, וזאת על ידי שליחת מסר מרתיע לפיו העונש הראוי בגין יהא מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח" (רע"פ 5128/21 **אחמד סלאמה נ' מדינת ישראל** (15.8.2021))

בחנית העונשים שהוטלו על נאשמים בעבירה זו מלמדת שהיא מושפעת מחומרת הפגיעה, נסיבות המקרה ונסיבותיו של הנאשם. ראו:

עפ"ג 4007-01-16 **איגור וולקוביץ נ' מדינת ישראל** (18.2.2016), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה חמורה, בשל כך שתקף את אחותו באגרופים, על רקע ויכוח סתמי, וגרם לה שברים וחתכים בפניה. המתלוננת נזקקה לניתוח ולתקופת החלמה. בית משפט השלום קבע מתחם ענישה הנע בין 18-36 חודשים וגזר על הנאשם 24 חודשי מאסר, תוך הפעלת מאסר מותנה במצטבר. בית המשפט המחוזי דחה את ערעור הנאשם, תוך שציין שמדובר בעונש ראוי ומאוזן, בין היתר בשל עברו הפלילי המכביד של הנאשם; עפ"ג 1050-09-20 **מדינת ישראל נ' מלינובסקי** (17.11.2020), בו התקבל ערעור המדינה והוחמר עונשו של נאשם שהורשע בעבירת חבלה חמורה ונידון ל-24 חודשי מאסר בפועל. הנאשם תקף את המתלונן באגרופים בפניו, גם כשהיה מוטל על הקרקע, ורדף אחריו והמשיך להכותו. למתלונן נגרמו שברים בלסת והוא נותח. ערכאת הערעור קבעה שמתחם העונש ההולם נע בין 16 חודשי מאסר בפועל ועד 32 חודשי מאסר בפועל; רע"פ 9543/16 **אחמד מוחמד נ' מדינת ישראל** (12.3.2017), בו נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש נאשם שהורשע בעבירות תקיפה הגורמת חבלה ממש, איומים וחבלה חמורה. בעקבות ויכוח תקף הנאשם את שני המתלוננים, תחילה ניסה לתקוף את אחד מהם במכת אגרוף בפניו, ואת השני תקף באמצעות שפכטל בפניו, חנק אותו באמצעות חולצה והכה אותו במכת אגרוף בפניו. הנאשם נידון בתחילה ל-24 חודשי מאסר בפועל, אך ערעורו התקבל בבית המשפט המחוזי ועונשו הוקל ל-18 חודשי מאסר בפועל. כאמור, בקשת רשות ערעור שהגיש נדחתה; רע"פ 2298/20 **יצחק עזרא נ' מדינת ישראל** (5.4.2020), בו נדחתה בקשת רשות

ערעור שהגיש נאשם שהורשע בעבירת חבלה חמורה ונידון ל-10 חודשי מאסר בפועל. הנאשם תפס את המתלונן מחולצתו, הפילו אותו לרצפה ובעוד הוא שרוי על הרצפה, תקף אותו בבעיטות ואגרופים. כתוצאה מכך סבל המתלונן משברים בצלעותיו והמטומות בראש ונזקק לאשפוז ולטיפול רפואי. ערעורו וכן בקשת רשות ערעור שהגיש נדחו.

ע"פ 47734-01-17 **שרעבי נ' מדינת ישראל** (16.5.2017), בו הורשע נאשם בעבירה של חבלה חמורה, בכך שהכה בפניו של המתלונן וגרם לשבר באפו. בית משפט השלום הטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 6 חודשים, בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי ופיצוי. ערעור הנאשם נדחה; עפ"ג 42992-03-18 **מדינת ישראל נ' ברכה** (29.4.2019), בו הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה, בכך שהכה את המתלונן במכת אגרוף בפניו וסטר לו וכתוצאה מכך נגרמו לו שברים בפנים. בית משפט השלום הטיל על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל, עונשו של הנאשם הוחמר לארבעה חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, תוך שהודגש שהובאו בחשבון עובדת היות הנאשם אדם נורמטיבי ללא עבר פלילי וכן הכלל בדבר אי מיצוי חומרת העונש בערכת הערעור; ת"פ 5060-10-14 **מדינת ישראל נגד טספאי** (30.3.2015), בו הושתו על הנאשם 10 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של חבלה חמורה. במקרה זה היכה הנאשם את המתלונן במכת אגרוף על ראשו וכשהמתלונן נפל ארצה חבט בו מספר מכות אגרוף נוספות וגרם לו לחבלות. כתוצאה מהתקיפה איבד המתלונן הכרתו ופונה לבית החולים כשהוא מורדם ומונשם ואושפז למשך 5 ימים; עפ"ג 21185-12-18 **אמיר סעד נ' מדינת ישראל** (3.1.2019), בו הורשע הנאשם בעבירה של חבלה חמורה. על רקע ויכוח בינו לבין המתלונן הכה הנאשם את המתלונן במכת אגרוף לפניו. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות שהצריכו התערבות ניתוחית והוא אושפז בבית החולים. על הנאשם הוטל עונש של 3 חודשי מאסר בעבודות שירות ופיצוי.

15. סיכומי של דבר, בשים לב לכל האמור לעיל, אני סבור שמתחם הענישה ההולם את מעשיו של הנאשם נע בין 18 חודשי מאסר בפועל ועד 36 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

16. שני הצדדים לא טענו דבר בעניין סיכויי שיקומו של הנאשם ואכן, אין מקום לשיקול זה לצורך קביעת עונשו של הנאשם. הנאשם לא ביקש לקבל תסקיר וכידוע דרך המלך לצורך הערכת סיכויי שיקומו של נאשם היא באמצעות תסקיר שירות המבחן (ע"פ 8377/18 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (31.7.2019)). אציין עוד, כי ממילא אינני סבור שניתן לדבר בעניינו של הנאשם על סיכויי שיקום, וזאת על רקע התבטאותו בשלב הטיעונים לעונש עת טען כי "אילולא הקטע שהוא יזם את התקיפה, לא הייתה תקיפה מצדי, אם לא הייתה תקיפה מצידו. אני יכול להגיד זאת בלב שלם". דברים אלו מלמדים על כך שהנאשם עדין אינו מכיר באחריותו לאירוע והוא ממשיך להטיל את האחריות למעשיו על נ.ג. אכן, ניתן לזהות בדברים אלו שינוי מסוים אל מול גרסתו של הנאשם בשלב בירור האשמה ואולם עדין אין מדובר בקבלת אחריות מלאה, אלא מסויגת, וכזו המתבססת על עובדות הסותרות את אלו שנקבעו בהכרעת הדין. על כך נאמר כי "(קבלת) אחריות 'במובנים מסוימים' ... - אינה יכולה לעלות כדי סיכוי ממשי לשיקום" (ע"פ 8687/20 **פלוגי נ' מדינת ישראל** (29.8.2021)). משכך, עונשו של הנאשם צריך להיגזר בגדרי מתחם הענישה מבלי שיובאו בחשבון שיקולי שיקום.

17. לצורך קביעת עונשו של הנאשם, בגדרי המתחם, הבאתי בחשבון את גילו ואת נסיבותיו האישיות כמתואר בטיעונים לעונש. הבאתי בחשבון את היותו איש משפחה, אשר עובר לאירוע עבד לפרנסתו ולא הסתבך שנים רבות בעבירות כלשהן (העבירה האחרונה היא משנת 2005). על רקע זה, נכון לקבוע שאירוע זה אינו מאפיין את חייו. הבאתי בחשבון עוד את הפגיעה שתגרם לנאשם ולבני משפחתו בעטיו של עונש מאסר ארוך. אכן, מדובר בעונש קשה ומכאיב, ואולם, לאור חומרת האירוע וגבולו התחתון של מתחם הענישה כמפורט לעיל, הוא מתחייב. בעניין זה הבאתי בחשבון את העובדה שהנאשם נתון במעצר תקופה לא קצרה, וכי כידוע, לעיתים, תנאי השהייה במעצר קשים מאלו שבמאסר.

18. לחומרה הבאתי בחשבון את העבר הפלילי, אך זאת תוך מתן משקל לעובדה שהוא התיישן. אדגיש שאיני זוקף לחובת הנאשם את העובדה שכפר באשמה וניהל את ההליך עד תום (סעיף 40יא' (6) לחוק העונשין) ואולם, כפי שצוין לעיל, סבור אני שהנאשם לא קיבל אחריות מלאה למעשיו והוא עדין רואה בנג. כאחראי לקרות האירוע. משכך, לנטילת האחריות כפי שבוטאה בשלב הטיעונים לעונש, יינתן משקל בהתאם לכנותה ולמשמעות העולה ממנה (סעיף 40יא' (4) לחוק העונשין).

19. לאור כל אלו יש לגזור על הנאשם עונש בשליש הראשון של מתחם הענישה (לשיקולים בדבר קביעת העונש בגדרי המתחם ראו: ע"פ 8017/20 **מדינת ישראל נ' גריפאת** (22.12.2020)). כמו כן נכון לחייבו בפיצויים לטובת נג. כידוע, מטרתו של הפיצוי הפלילי הוא לבטא הכרה חברתית בנזק וכן לאפשר מתן סעד מידי לנפגע (דנ"פ 5625/16 **אסרף נ' טווק בוקובזה** (13.9.2017)). כמו כן, אין בעובדה שלנפגע עומדת הזכות לנקוט הליך אזרחי כדי למנוע פסיקת פיצוי בהליך הפלילי (ע"פ 6485/18 **מדינת ישראל נ' פלוני** (26.12.2019)).

20. סיכומו של דבר שאני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל לתקופה של **24 חודשים**. מתקופה זו יש לנכות את ימי המעצר: מיום 23.7.20 ועד יום 29.9.20 וכן מיום 1.2.21 ועד היום.

ב. מאסר על תנאי למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר כל עבירת אלימות פיזית כלפי גופו של אדם.

ג. פיצוי לנג. בסך של 80,000 ₪. הסכום ישולם במזכירות בית המשפט בתוך 90 יום. המאשימה תמציא בתוך 30 יום למזכירות בית המשפט את פרטי של נג. לצורך העברת התשלום לחשבונו ותביא לידיעתו תוכנו של גזר הדין. מובהר לנג. שאין בפיצוי זה למצות את מלוא נזקיו והוא רשאי להגיש בנושא תביעה אזרחית (לעניין גובה הסכום ראו למשל עפ"ג 2732-11-19 **מדינת ישראל נ' רוזנצוויג** (19.12.2019)).

הודעה זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ב, 03 אוקטובר 2021, במעמד הצדדים.